

Arrest

nr. 217 015 van 18 februari 2019
in de zaken RvV X / IV en X / IV

Inzake: X

- Gekozen woonplaats:
1. ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS
 2. ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2018 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partij op 27 oktober 2018 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 19 december 2018 en 26 december 2018.

Gelet op de beschikkingen van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER MAELEN *loco* advocaat G. VAEREWYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat zij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X, hetgeen zij ook gedaan heeft op de terechtzitting.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen (in het kader van de door hem aangehaalde bloedvete met E.L.), of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal wijst er o.a. op dat, gelet op de tegenstrijdige versies in zijn verklaringen, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij eenmalig een vergeefse poging zou hebben ondernomen om klacht in te dienen, een gegeven dat, zo luidt de beslissing, op zich de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen in verband met zijn beschermingsmogelijkheden in Albanië aanzienlijk aantast.

Uit niets blijkt, zo wordt voorts vastgesteld, dat E.L. daadwerkelijk verzoekers toegang tot de Albanese politie en bijgevolg zijn beschermingsmogelijkheden in Albanië dermate compromitteerde dat afdoende bescherming voor hem in Albanië niet voorhanden zou zijn.

Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers uitleg dat een klacht de situatie nog zou verergeren en dat hij hoopte dit probleem op een normale manier te kunnen oplossen evenmin kan overtuigen. De commissaris-generaal stipt in dit verband aan dat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat om bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou (den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden, aldus de commissaris-generaal.

Verder wordt o.a. nog opgemerkt dat verzoeker tot op heden geen enkele poging deed om elders, in een ander politiekantoor dan dat in het nabijgelegen dorp Bushat, klacht neer te leggen of de door hem vermoede corruptie aan te kaarten. Verzoeker ondernam evenmin stappen, zo wordt hieraan toegevoegd, om het door hem beweerde gebrekkige optreden van de Albanese politie aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië, net zoals hij evenmin pogingen ondernam om het advies en/of de bijstand van een advocaat in te winnen voor de door hem beweerde beïnvloeding van de politie door E.L.

De commissaris-generaal verwijst voorts naar informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvertes de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt voorts met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde ruzie met een zekere J. en diens broer in september 2017, waarvan hij vermoedt dat iemand anders hen had aangezet om hem aan te vallen, vastgesteld dat verzoeker erin slaagde om dit voorval op te lossen dankzij de tussenkomst van zijn ooms langs moederskant, en wordt erop gewezen dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij achteraf geen problemen meer heeft ondervonden hieromtrent.

Tot slot dient, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, met betrekking tot de vaststelling dat verzoekers schoonvader erg negatief reageerde toen hij van zijn echtgenote vernam dat hij in een bloedvete verwickeld was, te worden opgemerkt dat dergelijke problemen van louter interpersoonlijke aard zijn, en bijgevolg geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt, aldus het Commissariaat-generaal, uit verzoekers verklaringen dat hij op geen enkel moment problemen kende met zijn schoonvader en dat zijn echtgenote nadien in dit verband evenmin nog verdere problemen heeft gekend sinds zijn vertrek uit Albanië.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard, zo wordt geoordeeld, om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker algemeen opmerkt dat “De opname van Albanië op de lijst van (zogezegde) veilige landen is discutabel”, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijk als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval.

Verzoeker betwist en bekritiseert op algemene wijze, doch hij weerlegt of ontkracht geenszins –hij onderneemt hiertoe zelfs geen (laat staan een ernstige) poging- de pertinente motieven uit de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal concludeert dat hij niet aannemelijk maakt dat hij met betrekking tot zijn verklaarde problemen met E.L. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Het op algemene verwijzen, zoals verzoeker in casu, naar de problematiek van “corruptie in Albanië” volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, verwijst verzoekende partij naar twee stukken die zij indient samen met haar aanvullende nota. Zij licht toe dat het eerste een medisch attest betreft van haar moeder dat aantoonde dat haar moeder frequente gastro-intestinale problemen kende ingevolge voedselvergiftingen. Zij was de enige in het dorp met deze klachten hetgeen doet vermoeden dat er kwaad opzet in het spel was. Een tweede attest is van de politie waaruit blijkt dat zij wel degelijk naar de politie ging, de politiediensten weinig registreren en zij om die reden geen vertrouwen heeft in de politiediensten.

Via een aanvullende nota heeft verzoekende partij een medisch attest overgemaakt. Het betreft een medisch attest van haar moeder dat zou aantonen dat haar moeder frequente gastro-intestinale problemen kende ingevolge voedselvergiftingen. Zij was de enige in het dorp met deze klachten hetgeen doet vermoeden dat er kwaad opzet in het spel zou zijn.

De Raad merkt op dat het medisch attest een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat dit een medisch attest is op een simpel vel papier zonder logo die door eender wie kan zijn gefabriceerd. De stempel op het medisch attest is biedt geen enkel garantie aangezien een stempel eenvoudig te maken is. Bovendien wijst de Raad er op dat uit het medisch attest enkel blijkt dat haar moeder frequente gastro-intestinale problemen zou kennen ingevolge voedselvergiftingen, niets meer en niets minder. Uit het medisch attest blijkt niet dat haar moeder voedselvergiftingen zou hebben opgelopen door toedoen van E. L..

Dienaangaande wijst de Raad verder nog op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: *“M.b.t. uw vermoeden dat uw moeder door toedoen van E.(...) L.(...) een voedselvergiftiging opliep, zoals geïllustreerd door het door u neergelegde medische voorschrift – dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor louter baseert op het feit dat de groentenverkoper in kwestie een buurman was van de familie L.(...) en dat uw moeder als enige van het dorp ziek werd (CGVS I, p. 25-26). U gaf aan verder niet over andere concrete indicaties te beschikken dat E.(...) L.(...) hiervoor verantwoordelijk was (CGVS I, p. 26). Wat er ook van zij, noch uzelf, noch uw moeder maakten deze vermoedens op enig moment kenbaar aan de politie (CGVS I, p. 26). Ook uw bewering dat uw moeder vervolgens – volgens u bewust – de verkeerde medicatie werd voorgeschreven door een dokter genaamd F.(...) die getrouwd zou zijn met de zus van E.(...) L.(...), heeft u niet aannemelijk gemaakt (CGVS I, p. 20 en 26; CGVS II, p. 4). Zo roept het de nodige vragen op dat uw moeder opteerde voor F.(...) als huisarts, wetende dat hij een dergelijk nauwe familieband had met de persoon met wie u zich*

in een bloedwraak bevindt. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder gedurende een dag/nacht werd opgenomen in het ziekenhuis, legde u geen enkel (begin van) bewijs neer van haar verblijf in het ziekenhuis (CGVS I, p. 25-26 en 28; CGVS II, p. 4). U verklaarde in dit verband dat E.(...) L.(...) ervoor gezorgd had dat haar gegevens of notities uit het register verwijderd werden (CGVS II, p. 4). U baseert zich hiervoor louter op het feit dat uit de door u neergelegde Italiaanse documenten en de daarin geciteerde telefoongesprekken vanwege E.(...) L.(...), blijkt dat hij wraak wil nemen op u. Bovendien werken er volgens u ook familieleden van E.(...) L.(...) in het ziekenhuis (CGVS II, p. 5). U wist in dit verband enkel opnieuw de voornoemde F.(...) bij naam te noemen. U wist echter niet hoe hij met zijn familienaam heette (CGVS II, p. 5). Evenmin kon u andere familieleden van E.(...) L.(...) bij naam noemen die professioneel actief zouden zijn in het ziekenhuis van Shkodër (CGVS II, p. 5-6). Hoe dan ook, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder wel degelijk op adequate wijze werd geholpen in het ziekenhuis van Shkodër, aangezien zij daar de nodige verzorging ontving en vervolgens genezen terug huiswaarts keerde (CGVS I, p. 26-28; CGVS II, p. 6). Daarenboven ondernamen noch u, noch uw moeder nadien enige stappen om uw vermoedens aangaande F.(...), de huisarts van uw moeder, aan te kaarten bij de Albanese autoriteiten (CGVS I, p. 26). Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt aangaande de twee à drie maal dat onbekende personen 's nachts op uw moeders deur kwamen kloppen (CGVS I, p. 27). Ook hier moet opgemerkt worden dat indien u of uw familieleden bepaalde feiten niet kenbaar maken aan de bevoegde autoriteiten, zij er vanzelfsprekend niet kunnen tegen optreden.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Voorts heeft zij via een aanvullende nota een attest van de politie overgemaakt waaruit zou blijken dat zij wel degelijk naar de politie zou zijn gegaan, de politiediensten weinig zouden registreren en zij om die reden geen vertrouwen zou hebben in de politiediensten.

De Raad merkt op dat het attest van de politie een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarnaast stelt de Raad vast dat het attest van de politie niet voorzien is van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit stuk dan ook niet in overweging wordt genomen.

Verder wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië: *“Verzoeker betwist en bekritiseert op algemene wijze, doch hij weerlegt of ontkracht geenszins –hij onderneemt hiertoe zelfs geen (laat staan een ernstige) poging- de pertinente motieven uit de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal concludeert dat hij niet aannemelijk maakt dat hij met betrekking tot zijn verklaarde problemen met E.L. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.*

Het op algemene verwijzen, zoals verzoeker in casu, naar de problematiek van “corruptie in Albanië” volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).” Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS